

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **N. S.**
státní příslušnost Tuniská republika
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátkou
sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 04 Praha 7
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2025, č. j. OAM-03540-14/TP-2025,
o povolení k trvalému pobytu,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstvo vnitra České republiky ze dne 31. 3. 2025, č. j. OAM-03540-14/TP-2025, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho advokáta ve výši 15 270 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť shledal, že existuje důvodné podezření, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

II. Podstatný obsah správního a soudního spisu a dosavadní průběh řízení

2. Žalobce dne 4. 2. 2025 požádal o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. O povolení žádal jako rodinný příslušník občana Evropské unie po 2 letech nepřetržitého pobytu na území a za situace, kdy byl nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu. K žádosti žalobce doložil rodné listy, podle kterých je otcem nezletilé Y. (narozené X) a nezletilé S. (narozené X), občanek České republiky.
3. Žalobce k žádosti připojil rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2024, č. j. 0 P 207/2023-149, podle něhož byla nezletilá Y. svěřena do péče otce/žalobce, nezletilá S. pak do pěstounské péče třetí osoby. Dle opatrovnického rozsudku si žalobce upravil své poměry, aby mohl převzít nezletilou Y. z pěstounské péče, do níž byla předtím svěřena, neboť její matka o ni nepečovala řádně, byla mj. psychiatricky hospitalizována. Domácnost žalobce byla shledána v naprostém pořádku, stejně jako jeho soužití s aktuální partnerkou, která má k nezletilé kladný vztah. Žalobce pracuje na ranní směny, vydělává asi 30 000 Kč měsíčně, je schopen dceru denně vodit do školky a vyzvedávat ji. Žalobce si hodlá upravit své poměry tak, aby mohl v budoucnu převzít do péče i mladší dceru.
4. Dále k žádosti otec přiložil doklad o zajištění ubytování a podnájemní smlouvu.
5. Ve výpisu z rejstříku trestů žalobce, který si opatřil žalovaný, nefigurují žádné záznamy. Správní orgán si zajistil i opis z rejstříku trestů žalobce, podle něhož má žalobce 2 záznamy takto:
 - trestním příkazem Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2022, právní moc k 17. 2. 2022, byl žalobce odsouzen pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody podmíněně ve výměře 3 měsíců a se stanovením zkušební doby 12 měsíců. Žalobce se osvědčil dne 29. 3. 2023. Z trestního příkazu plyne, že skutku se žalobce dopustil dne 30. 10. 2021: v kasinu využil nepozornosti poškozeného a ze stolu s ruletou odcizil volně odloženou hotovost ve výši 15 000 Kč;
 - trestním příkazem Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2023, právní moc k 10. 7. 2023, byl žalobce odsouzen pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výši 12 000 Kč ve splátkách (ve výměře počtu denních sazeb 40 a výši denní sazby 300 Kč). Trest žalobce zaplatil dne 8. 11. 2023. Skutku se dopustil dne 27. 2. 2023 v prodejně Tesco, kde v prostoru samoobslužných pokladen odcizil volně odložený klíč vozidla Mercedes, čímž poškozené způsobil škodu ve výši 12 622 Kč.
6. Ze spisu je též patrné, že žalobce disponuje povolením k přechodnému pobytu z titulu soužití s občanem České republiky s platností do 14. 9. 2025.

7. Žalobce se se spisem seznámil dne 13. 3. 2025. Neučinil žádné vyjádření.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU. Byť jeho výpis z rejstříku trestů neobsahuje žádné záznamy, nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, neboť druhý trestný čin spáchal v době rozhodné pro podanou žádost o trvalý pobyt, tedy v době 2 let před podáním žádosti o trvalý pobyt; následky prvního trestného činu rovněž zasahovaly do doby rozhodné. Dle žalovaného nešlo o ojedinělý exces, ale o opakovanou úmyslnou trestnou činnost. Žalobce je nebezpečným veřejnému pořádku, „minimálně do doby, než uplyne dodatečná doba od uplynutí následků druhého dosouzení“. Není smyslem zákona o pobytu cizinců poskytovat nejvyšší pobytové oprávnění osobám, které ve lhůtách relevantních pro druh podané žádosti porušovaly právní řád za účelem dosažení osobního prospěchu. Žalovaný dále uvážil o přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nejedná se o nepřiměřený zásah, neboť žalobce disponuje povolením k přechodnému pobytu.

III. Obsah žaloby

9. Včasnou žalobou se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalším řízení.
10. Dle žalobce žalovaný nesprávně zhodnotil skutková zjištěná a nesprávně aplikoval princip ochrany veřejného pořádku. Pouhé tvrzení o narušení veřejného pořádku v tvrzené rozhodné době pro podání žádosti s ohledem na trestní minulost žalobce neodůvodňuje bez pochybností závěr o budoucím ohrožení bezpečnosti státu nebo narušení veřejného pořádku. Žalovaný argumentuje pouze trestnou činností žalobce v minulosti. Žalobce se žádné trestné činnosti od posledního skutku nedopouští, vede řádný život, rozsudkem opatrovnického soudu mu byla svěřena do péče nezletilá dcera. Poskytuje tedy záruku vedení řádného života. Jeho poměry jsou spořádané. Ve výpisu z rejstříku trestů nemá žádné záznamy.
11. Žalobce důrazně nesouhlasí, že by byl hrozbou narušení veřejného pořádku pouze na základě teze, že ke spáchání druhého trestného činu došlo v době rozhodné pro podanou žádost o trvalý pobyt, tedy v době 2 let před podáním žádosti. Správní orgán nepřipustně extenzivně vyložil ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který připouští zamítnutí žádosti z důvodu existence hrozby narušení veřejného pořádku závažným způsobem do budoucna. Podmínka dvou let dle § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se vztahuje pouze na posouzení doby nepřetržitého pobytu na území, nikoli na posouzení doby rozhodné pro vedení řádného života žalobce před podáním žádosti. Nadto taková hrozba musí být odůvodněna intenzitou, která v jeho případě není dána. Tresty jsou zahlazeny, od posledního trestu vede řádný život, pečuje trvale o dceru, zcela své minulé jednání napravil, je začleněn do společnosti, vede plnohodnotný život.
12. Žalovaný nezhodnotil všechny okolnosti protiprávního jednání žalobce a úvahy o možném páčání takové činnosti v budoucnu. Své závěry nedostatečně odůvodnil. Výhrada veřejného pořádku předpokládá aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého

ze základních zájmů společnosti, což není případ žalobce. Žalovaný nezohlednil individuální okolnosti žalobce a jeho celkovou životní situaci.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření ze dne 10. 6. 2025 nesouhlasí s žalobními body a odkazuje na napadené rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
14. Zdůrazňuje, že žalobce žádá o nejvyšší pobytové oprávnění a na jeho žádost je potřeba klást vyšší nároky. Žalobce má povolen přechodný pobyt v České republice jako rodinný příslušník občana EU, proto nedojde k žádnému negativnímu dopadu na jeho oprávnění pobývat na území České republiky.
15. Žalobce se dopouštěl trestné činnosti úmyslně a opakovaně. Měl si být vědom následků svého jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
17. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
18. Stěžejní námitkou nynější věci je nesprávné a nedostatečné vyhodnocení naplnění podmínky výhrady veřejného pořádku dle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobcem, tedy že *je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.
19. Ve věci je nutno zohlednit též směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“). Legislativce totiž rodinné příslušníky občana EU, tedy i žalobce, zahrnul pod pojem rodinného příslušníka občana EU (srov. § 15a zákona o pobytu cizinců); je třeba tento pojem vykládat ve všech případech jednotně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33).
20. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Ustanovení směrnice nelze vykládat restriktivně a nesmějí být v zbavena svého užitečného účinku.

21. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) plyne, že opatření odůvodněná důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje *aktuální skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti* (srov. např. rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve spojených věcech *K. a H. F.*, C-331/16 a C-366/16). Aby tedy mohlo ministerstvo cizinci neudělit povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Zamítnutí žádosti nemůže být postaveno pouze na skutečnosti, že cizinec byl odsouzen pro trestný čin. Vždy je třeba přihlídnout k závažnosti a povaze spáchaného trestného činu, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchána, k motivu trestné činnosti apod. (srov. rozsudek SDEU ze dne 3. 9. 2020, *UQ a SI*, C-503/19 a C-592/19, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS).
22. V rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, bod 25, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince“*. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva. Žalovaný musí zvažovat mj. závažnost a povahu spáchaného trestného činu, jakož i *další individuální aspekty daného případu*, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, nebo jeho postoj k dosavadní trestné činnosti (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 31).
23. Výkladem výhrady veřejného pořádku se zabýval též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Konstatoval, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). *I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*
24. Žalobce v žalobě zdůrazňuje, že žalovaný při posouzení jeho žádosti a úvahách o aplikaci výhrady veřejného pořádku vyšel pouze z jeho trestní minulosti a nezohlednil další individuální okolnosti jeho věci. Též namítá, že žalovaný nepřiměřeně extenzivně vyložil § 87h odst. 2 písm. a) zákon o pobytu cizinců: je přesvědčen, že podmínka dvou let trvalého pobytu žadatele o trvalý pobyt předpokládána v tomto ustanovení se vztahuje pouze na posouzení doby nepřetržitého pobytu na území, nikoli na posouzení doby rozhodné pro vedení řádného života žalobce před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu.

25. S jeho námitkami krajský soud souzní.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice odkazuje na relevantní judikaturu a správně předesílá, že výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ je nutno vykládat podle kontextu konkrétního ustanovení zákona o pobytu cizinců, v němž je použit. Též přiléhavě připomíná, že ani zahlazení odsouzení mu nebrání vyhodnotit trestněprávní minulost žadatele o trvalý pobyt jako závažné narušení veřejného pořádku. Opomíjí již však aplikovat další zásady, které přitom sám cituje: zejména to, že pro posouzení budoucího porušení veřejného pořádku není relevantní jen závažnost spáchané činnosti, ale i *další individuální okolnosti posuzovaného případu*.
27. A jsou to právě ony „další okolnosti“, které v posouzení aplikace výhrady veřejného pořádku v nynější věci absentují. Žalobce se neplete, pokud namítá, že žalovaný přihlédl jen k tomu, že se v minulosti dopustil trestné činnosti a tu opakoval. Dále zohlednil (svým specifickým výkladem aplikovaných ustanovení) dobu, kdy se žalobce trestné činnosti dopustil. Jiné aspekty žalovaný nehodnotil. Takové posouzení aplikace výhrady veřejného pořádku je nedostatečné.
28. Žalovaný totiž vůbec nebral v potaz charakter spáchaných přečinů. Nejednalo se totiž o žádnou násilnou trestnou činnost, nedošlo při ní k ublížení na zdraví, žalobce se nedopouštěl drogové kriminality. Spáchal poměrně bagatelní přečiny, u nichž se výše způsobené škody blížila hranici, kterou trestní zákoník předpokládá pro kvalifikaci skutku jako trestného činu a nikoli přestupku (hranice 10 000 Kč vs způsobená škoda ve výši 15 000 Kč a 12 622 Kč). V obou případech se navíc jednalo o kvalifikaci přečinu krádeže v prvním odstavci, nikoli o kvalifikovanou skutkovou podstatu. U žalobce se nejednalo o recidivu z pohledu trestního práva. Žalobci nikdy nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. V obou případech byla trestná činnost žalobce zahlazena již před podáním žádosti o trvalý pobyt.
29. Krajský soud nesouhlasí ani s úvahami, kterými se snaží umocnit svůj závěr o tom, že žalobce by mohl ohrozit bezpečnost státu, a sice, že se trestné činnosti dopustil „v rozhodné době“, kterou zákonodárce stanovil v § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podmínka dvou let dle tohoto ustanovení se totiž vztahuje pouze na posouzení doby nepřetržitého pobytu na území, nikoli na posouzení doby, po kterou žalobce vedl řádný život před podáním žádosti či na jeho bezúhonnost. Podmínka „beztrestnosti v rozhodné době“ nejenže neplyne ani z aplikovaných § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců či z § 87k odst. 1 písm. a) téhož zákona, ale byla by i proti smyslu směrnice a judikatury SDEU (konkrétně proti jejímu čl. 27 odst. 2), která výhradu veřejného pořádku pojí výlučně s osobním chováním žadatele a předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje; odůvodnění, která souvisejí s generální prevencí totiž nejsou přípustná.
30. Žalovaný navíc zcela cíleně přehlíží, že žalobce podal žádost dne 4. 2. 2025 a prvního skutku se dopustil již 30. 10. 2021. Zkušební doba podmíněného odsouzení za tento přečin skočila dne 17. 2. 2023 (čteno optikou žalovaného navíc jen pár dnů poté, co započala běžet ona „rozhodná doba“). Druhý skutek pak žalobce spáchal dne 27. 2. 2023 (tedy opět jen pár

dnů poté, kdy dle názoru žalovaného měla započít běžet ona „rozhodná doba“), trestní příkaz byl vydán dne 18. 4. 2023 a žalobce splatil poslední splátku uloženého peněžitého trestu dne 8. 11. 2023. Právě uvedené časové údaje měl žalovaný vyhodnotit v kontextu charakteru spáchané trestné činnosti – žalobce se dopustil bagatelní majetkové trestné činnosti blížící se svým charakterem přestupkovému jednání, nikoli závažné kriminality spojené s násilím, ublížením na zdraví či vydíráním (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2024, č. j. 48 A 13/2024- 37, týkající se týrání osoby žijící ve společném obydlí a vydírání, kterého se žadatel dopustil vůči bývalé manželce; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2020, č. j. 4 A 61/2020 – 28, týkající se závažné dopravní nehody s těžkým ublížením na zdraví), nebo nedovoleným ozbrojováním (viz Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 22. 4. 2024, č. j. 54 A 3/2024-42), nebo obchodem s drogami (za všechny např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 Azs 409/2020 – 27).

31. Žalovaný pochybil, neboť při aplikaci výhrady veřejného pořádku nezohlednil individuální chování a situaci žalobce. Jeho osobní situaci posuzuje až při úvahách o přiměřenosti a dopadech svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (viz čl. 8 Úmluvy), avšak zcela opomíjí o ní uvážit právě při výkladu neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. Posouzení přiměřenosti je totiž další samostatnou podmínkou vydání takového rozhodnutí, kterou rozhodně nelze směřovat s otázkou posouzení, zda je tu důvodné nebezpečí, že by rodinný příslušník občana EU mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40, bod 31). Je to tedy právě již v tomto „prvním“ kroku, kdy měl žalovaný přihlédnout k tomu, že žalobci bylo pravomocným rozhodnutím opatrovnického soudu ze dne 12. 2. 2024 (tedy cca rok před podáním žádosti) svěřeno v té době právě pětileté dítě do výlučné péče žalobce, který pracoval, vydělával asi 30 000 Kč měsíčně, upravil si své pracovní podmínky, aby mohl nezletilou denně vodit a vyzvedávat do a z předškolního zařízení, žil ve spokojeném partnerském svazku a jeho domácnost byla shledána v naprostém pořádku. To však žalovaný neučinil.
32. Zcela nepřezkoumatelná je i úvaha žalovaného, že žalobce „přestavuje i nadále nebezpečí veřejnému pořádku, a to minimálně do doby, než uplyne dostatečná doba od uplynutí druhého odsouzení“. Jaké doby? Zákonodárce totiž žádnou konkrétní „dostatečně dlouhou dobu“ pro tento typ žádosti nestanovil, a bylo na žalovaném, aby právě v kontextu individuálních okolností případu žalobce a charakteru spáchané trestné činnosti posoudil dobu, která dělila jeho rozhodování od trestní minulosti žalobce a to, co se v oné době stalo. To v napadeném rozhodnutí chybí. Žalovaný jen zdůrazňuje, že žalobce trestnou činnost opakoval. Žalobcovo chování a postoj po spáchání trestné činnosti do doby podání žádosti však již nijak nehodnotí ve vztahu k závěru, že je u žalobce dáno důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
33. S ohledem na výše uvedené tak neobstojí odůvodnění aplikace § 87k odst. 1 písm. a) a závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že by závažným způsobem mohl narušit veřejný pořádek. Soud považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

34. Soud své závěry podkládá i nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20: „Lze tedy shrnout, že správní orgány ani správní soudy v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byl stěžovatel odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě stěžovatelovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti.
35. Vzhledem k tomu, že žalovaný řádně neposoudil, zda byly v případě žalobce naplněny podmínky pro aplikaci výhrady veřejného pořádku, je v této fázi nadbytečné hodnotit přiměřenost zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu přiměřenost z hlediska dopadů daného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (viz již výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022.).

VI. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by ve věci nařizoval jednání. Současně věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
37. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný je zavázán k náhradě nákladů řízení žalobci v rozsahu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dvou úkonů právní služby – převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] v celkové výši 2 x 4 620 Kč, tj. 9 240 (§ 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 450 Kč, tj. 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Právní zástupce je plátcem DPH. Náklady právního zastoupení tak činí 12 270 Kč a 3 000 Kč, celkem tedy 15 270 Kč. Soud žalovaného k jejich zaplacení zavázal k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s.
38. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Ostrava 5. srpna 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudce